

Robert E. Howard
KONANAS: DRAKONO VALANDA
Fantastinis romanas

Kimeras Konanas, legendinis senovės karžygys, tapo Akvilonijos karaliumi.

Tačiau jo priešai nesnaudžia.

Pasinaudoję stebuklingu talismanu, Arimano Širdimi, jie prikelia iš numirusių burtininką Ksaltotuną, prieš tūkstančius metų išnykusios Acherono civilizacijos žynį. Žynys Ksaltotunas juodosios magijos kerais ketina visiškai pakeisti Haiborėjos eros istoriją...

Iš anglų kalbos vertė ASTA PRIBUCKIENĖ

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

184 tomas. Serija įkurta 1990 m.

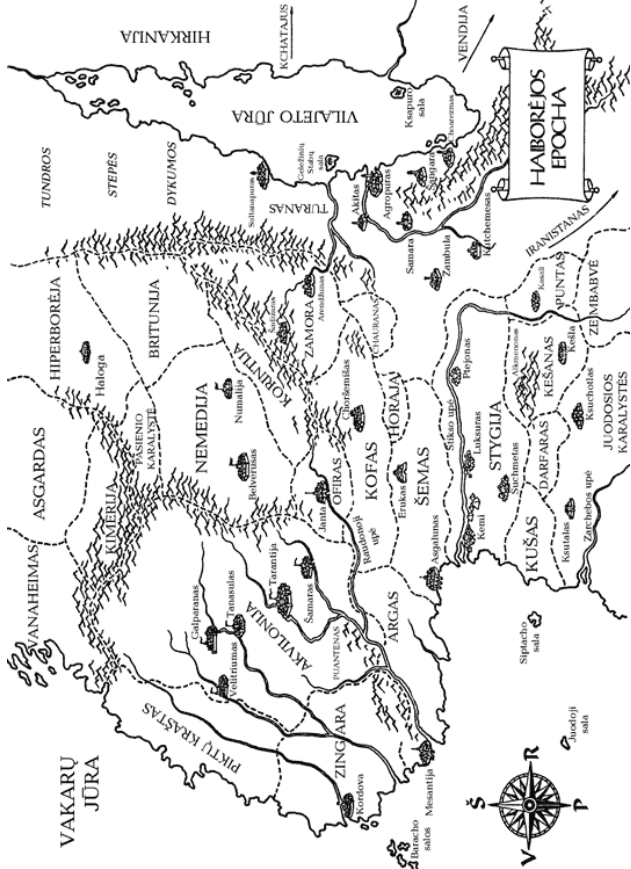
Robert E. Howard - THE HOUR OF THE DRAGON

New York, Ballantine books, 1982

Cover art copyright © by Luis Royo, 1990

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2000

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

VAKARŲ
JŪRA

PIKTŲ KRAŠTAS

ZING'ARA

AKYLONIA

KIMERIJA

NEMEDIJA

KORINTIJA

ZAMORA

OPIRAS

KOFAS

ŠEMAS

ARGAS

ZING'ARA

AKYLONIA

KUŠAS

DARFARAS

KEŠANAS

STYGIJA

ASGARDAS

KIMERIJA

ASGARDAS

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

KIMERIJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

HIPERORĒJA

TUNDROS

STEPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

STĖPĖS

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

HIRKANIA

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

KCHATAUS

HAIBORĒJOS
EPOCHA

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

IRANISTANAS

Siptarcho
sala

Juodoji
sala

Juodoji
sala

Juodoji
sala

Juodoji
sala

PABUSK!

Virpėjo ilgų plonų žvakių liepsnelės. Ant sienų šmėsčiojo šešėliai. Aksominės užuolaidos susiūbavo nuo vos juntamo dvelktelėjimo. Keturi vyrai stovėjo prie juodo medinio stalo su žalios spalvos sarkofagu. Panašu, kad jis buvo iš nefrito. Keturių tvirtos rankos laikė juodas žvakes, skleidžiančias grėsmingą žalsvą šviesą. Buvo naktis, lauke vaitojo tarp nuogų medžių pasiklydęs vėjas...

Tamsoje karaliavo tyla, tik šešėliai ant sienų be garso judėjo. Tvyrojo įtampa. Keturios poros degančių akių susmigo į sarkofagą. Jo kraštais raitėsi paslaptingi hieroglifai, rodos, atgyjantys nuo kiekvieno žvakių liepsnos virptelėjimo.

Žmogus, stovėjęs sarkofago kojūgalyje, ranka, kuria laikė degančią žvakę, ore vedžiojo mistiškus simbolius. Paskui jis įstatė žvakę į tamsinto aukso žvakidę prie sarkofago ir sumurmėjęs žodžius, kurių jo bendrininkai nesuprato, įkišo plaštaką tarp kailiu apmuštos mantijos klosčių. Kai jis vėl ištraukė ranką, visiems pasirodė, kad delne jis laiko ugnies kamuolį.

Kiti trys tyliai aiktelėjo.

- Arimano Širdis!.. - sušnabždėjo tamsiaplaukis

augalotas vyras, stovintis sarkofago galvūgalyje. Tas, kuris laikė akmenį, rankos mostu jį nutildė.

Kažkur toli pratisai sukaukė šuo, anapus patikimai užrakintų durų pasigirdo žingsniai. Bet nė vienas iš keturių neatitraukė žvilgsnio nuo sarkofago. Žmogus su kailine mantija virš jo dangčio žaižaruojančiu akmeniu ore braižė kažkokius simbolius ir šnabždėjo užkeikimą. Šis užkeikimas laikytas senoviniu net tais laikais, kai Atlantida dar nebuvo nugrimzdusi į jūrą. Akmens švytėjimas akino: niekas nesuprato, kas vyksta. Netikėtai raižytas sarkofago dangtis su trenksmu subyrėjo, tarsi iš vidaus būtų išsiveržusi siaubinga jėga. Keturi vyrai, nekantriai palinkę prie sarkofago, išvydo išdžiūvusią raukšlėtą mumiją. Pro sudūlėjusius raiščius matėsi parudavusia oda aptempti kaulai. Mumijos rankos ir kojos buvo panašios į nudžiūvusio medžio šakas.

- Ir tu ketini atgaivinti šitą?.. - dešinėje stovėjusio kresno žmogaus žodžius palydėjo pašaipus juokas. - Taigi jis visas subyrės nuo pirmo prisilietimo! Mes kvai...

- Tylos! - įsakmiai sušnibždėjo tas, kuris laikė žaižaruojantį akmenį. Vyzdžiai išsiplėtę, ant aukštos išblyškusios kaktos - prakaito lašeliai. Jis pasilenkė ir neliesdamas mumijos rankomis padėjo ant

jos krūtinės paslaptį akmenį. Paskui žengė žingsnį atgal, nenuleisdama įtampos kupino žvilgsnio. Jo lūpos, tariančios burtažodį, judėjo be garso...

Ugnies kamuolys plazdėjo ant išdžiūvusios, be gyvybės ženklų krūtinės. Žiūrintiems iš nuostabos užgniaučė kvapą. Tiesiog jų akyse įvyko šurpus pasikeitimas. Mumija pradėjo augti, pilnėti. Nuo trūkinėjančių raiščių pakilo dulkės. Išsigaubė įdubusios vietos. Po truputį šviesėjo parudusi oda...

- O, Mitra! - sušnibždėjo kairėje stovintis aukštas geltonplaukis vyras. - Tai tikrai ne stygietis. Nors čia neapsirikome...

Ir vėl grūmojantis pirštas visus nutildė. Lauke šuo nebekaukė. Jis išgąstingai lojo, tarsi ką tik pabudęs iš baisaus sapno. Kai nutilo ir lojimas, geltonplaukis aiškiai išgirdo durų gurgždesį. Jis jau tiesė ranką į kalaviją...

- Liaukis, - sušnibždėjo. - Nenutrauk grandinės! Ir nesiartink prie durų, jei tau brangi gyvybė!

Gūžtelėjęs pečiais geltonplaukis grįžo į savo vietą ir iš nuostabos apmirė. Nefritiniame sarkofage gulėjo gyvas žmogus - gražiai nuaugęs nuogas vyriškis. Jo oda buvo balta, plaukai ir barzda juodi.

Žmogus su mantija pasimuistė, tarsi ką tik nuo pečių būtų numetęs nepakeliamą našta.

- O, Ištara! - atsikvėpė jis. - Tai iš tiesų Ksaltotunas! Ir jis tikrai atgijo! Valerijau, Amalrikai, Taraskai! Jūs matote? Matote?.. Jūs abejojote manimi, bet man pavyko! Taip, buvome visiškai priartėję prie Amžinybės vartų, tamsos jėgos alsavo mums už nugarų - o, jos iki paskutinės akimirkos sekė jį... Ir vis dėlto mums pavyko! Mes gražinome gyvybę didingiausiam iš burtininkų...

- Ir, neabejotinai, pasmerkėme savo sielas amžinoms kančioms, - burbtelejo tamsiaveidis kresnas Taraskas.

Geltonplaukis Valerijus nusikvatojo aštriu, nemalonių juoku:

- Kokios kančios gali būti didesnės už šį gyvenimą?.. Juk mes visi pasmerkti nuo lopšio... Ir kas gi atsisakytų parduoti savo apgailėtiną sieliūkštę už sostą?..

- Jo žvilgsnis nesąmoningas, Orastai, - pastebėjo augalotasis.

- Jis ilgai išbuvo negyvas, - atsakė Orastas. - Jis panašus į ką tik pažadintą žmogų. Dar neatgavo sąmonės po ilgo miego... Kokio ten miego - juk jis buvo miręs! Mes prišaukėme jo sielą iš tamsos ir

užmaršties bedugnės... Reikia su juo pakalbėti.
Jis pasilenkė virš sarkofago ir, įrėmęs žvilgsnį į
plačiai atmerktas gulinčiojo akis, išskiemeno:
- Prabusk, Ksaltotunai!
Prisikėlusiojo lūpos virptelėjo:
- Ksaltotunai?
- Tu - Ksaltotunas! - ištarė Orastas tarsi hipnoti-
zuotojas, įvedantis savo auką į transo būseną. Tu
- Ksaltotunas iš Pifono, esančio Acherone.
Abejonė šmestelėjo tamsiose akyse.
- Aš buvau Ksaltotunas, - pasigirdo šnabždesys. -
Aš miręs.
- Tu - Ksaltotunas! - riktelėjo Orastas. - Tu jau
nemiręs. Tu gyvas!
- Aš - Ksaltotunas, - nejaukiai nuskambėjo atsa-
kymas.
- Bet aš numiriau. Ten, Stygijoje, savo namuose
Kemi mieste.
- O tavo nunuodiję žyniai užbalzamavo kūną
nepažeisdami nė vieno organo! - sušuko Orastas.
- Didis buvo jų tamsusis menas, bet dabar tu vėl
gyvas! Arimano Širdis gražino gyvybę, prišaukusi
tavo sielą iš Amžinybės erdvių...
- Arimano Širdis... - akyse žybtelėjo atminties

kibirkštėlė. - Svetimšaliai pagrobė ją iš manęs...

- Sugrįžta atmintis, - burbtelėjo Orastas. - Pakelkite jį iš sarkofago!

Tie, kam buvo skirtas paliepimas, truputį pasvyravę pakluso. Nenoromis prisilietė prie jų pačių atgaivinto žmogaus. Pirštai pajuto šiltą raumeningą kūną, bet nuo to nė vienam nepalengvėjo. Vis dėlto jiems teko pasodinti atgaivintąjį. Orastas apgaubė jį aukso žvaigždelėmis ir puse nuliais padabinta tamsiai violetinė mantija, ant pečių krentančias juodų plaukų garbanas perjuosė aukso spalvos juosta. Prikeltasis nepasipriešino nei žodžiu, nei mostu, leidosi pasodinamas į sostą primenantį krėslą su aukšta juodo medžio atkalte, sidabriniais ranktūriais ir kojėlėmis, panašiomis į paauksuotas kanopas. Sėdėjo nejudėdamas, tik žvilgsnis išdavė, kad jam pamažu sugrįžta sąmonė. Vis dėlto akis tebebuvo aptraukusi migla - panašią šviesą skleistų giliai į šulinį panardinti žibintai.

Orastas slapčia pašnairavo į savo bendrininkus, kurie su liguistu susidomėjimu spoksojo į keistą svečią. Šitų žmonių nervai buvo geležiniai: jie atlaikė išbandymą, galintį išvesti iš proto menkiausiai užsigrūdinusį žmogų. Ką gi, Orastas nuo pat pradžių žinojo: sąjungininkais pasirinko ne kokius

skystablauzdžius, o karius, kurių vyriška narsa puikiausiai derėjo su jų širdyse slypinčiu blogiu ir jokių įstatymų nepaisančiu valdžios troškimu. Orasto žvilgsnis nukrypo į juodame krėsle sėdintį žmogų. Jis kaip tik tuo metu prašneko.

- Pamenu... - vos girdimai ištarė nemedų kalba su keistu akcentu. - Aš Ksaltotunas. Buvau vyriausias Seto žynys Pifono mieste. Arimano Širdis... Sapnavau, tarsi vėl būtų atsiradusi. Kur ji?

Orastas įdėjo kristalą jam į delną, ir didysis magas giliai atsikvėpęs siurbte įsisiurbė akimis į grėsmingai žaižaruojantį akmenį.

- Labai seniai iš manęs pavogė Širdį, - prabilo jis. - Purpurinę Širdį, galinčią ir išgelbėti, ir prakeikti. Iš toli ji - iš senų laikų. Niekas neatsilaikydavo prieš mane, kol aš ją turėjau. Bet ją pagrobė, Acheronas žlugo, o aš buvau priverstas bėgti į nesvetingąją Stygiją. Daug ką dar prisimenu, bet daug kas nugrimzdo užmarštin... Aš buvau kažkur toli, tirštame rūke, prieblandoje. Kokie dabar metai?

- Baigiasi Tigro metai, - atsakė Orastas. - O nuo Acherono žlugimo praėjo trys tūkstančiai metų.

- Trys tūkstančiai... - išlemeno magas. - Tiek daug!.. O jūs kas tokie?

- Aš - Orastas, buvęs Mitros žynys. Čia - Amalri-

kas, Toro, esančio Nemedijoje, baronas, šitas - Taraskas, jaunesnysis Nemedijos karaliaus brolis, o tas aukštas jaunuolis - Valerijus, teisėtas Akvilonijos sosto įpėdinis.

- Kodėl gražinote man gyvybę? - paklausė Ksaltotunas. - Ko jums iš manęs reikia?

Dabar nebebuvo abejonių, kad jis iš tiesų gyvas: įdėmus žvilgsnis išdavė skvarbų protą. Ir jo elgesyje nebuvo nė šešėlio abejonės. Klausimas buvo tiesus: greičiausiai jis gerai žinojo, kad žmonės nelinkę nieko duoti veltui.

Orastas neišsisukinėdamas atsakė:

- Šiandien mes atvėrėme Amžinybės vartus ir, išlaisvinę tavo sielą, gražinom ją į kūną, nes mums reikia tavo pagalbos. Norime, kad Taraskas įžengtų į Nemedijos karalystės sostą, o Valerijui atitektų Akvilonijos karaliaus karūna. Tavo nekromantijos menas turėtų mums padėti.

Skvarbus Ksaltotuno protas nepraleido nė menkiausių detalės:

- Tu, Orastai, ir pats nesi naujokas mūsų mene, jei jau sugebėjai mane prikelti. Kaip čia yra, kad Mitros žynys taip sumaniai manipuliuoja Arimano Širdimi ir Skeloso užkeikimais?

- Aš jau ne Mitros žynys, - atsakė Orastas. - Užsi-

ėmęs juodąją magiją buvau išvytas iš Ordino. Jeigu ne Amalrikas, greičiausiai būčiau kaip burtininkas sudegintas ant laužo. Žynio vardo praradimas atrišo man rankas. Leidausi į kelionę po Zamorą, Vendiją ir Stigiją perėjau šmėklomis knibždančias Kchitajaus džiungles. Skaičiau Skeloso knygas, giliausiuose šuliniuose bendravau su nematomomis būtybėmis. Bekūniai vaiduokliai kalbėjosi su manimi džiunglių tankynėje. Pagaliau Vidurio Stygijoje, vien tik demonų lankomuose milžiniškos Seto šventyklos požemiuose man į akis krito tavo sarkofagas. Atskleidžiau paslaptį, kaip tavo išdžiūvusiam kūnui įkvėpti gyvybės. Iš apipelijusių manuskriptų sužinojau apie Arimano Širdį. Ištisis metus sugaišau jos ieškodamas - štai ji čia!

- Dar labiau nesuprantu, kam tau prireikė terliotis su manim, - Ksaltotunas nenuleido nuo Orasto skvarbaus žvilgsnio. - Kodėl tu pats nepasinaudojai Širdyje slypinčia jėga?

- Todėl, - atsakė žynys, - kad šiandien jos slėpinių niekas nežino. Netgi senovės legendose nė žodžiu neužsimenama, kaip sužadinti jos galią. Aš tesužinojau, kad ji gali gražinti gyvybę, bet kitos paslaptys man neprieinamos. Mums, Ksaltotunai, reikia tavo išmanymo. Tik tu pažįsti Širdį ir jos burtų jėgą!

Ksaltotunas lingavo galvą, mįslingai žvelgdamas į akmenį.

- Mano nekromantijos žinios iš tiesų pranoksta visų kitų, - pagaliau ištarė jis. - Bet kristalo jėga net ir man dar nėra visiškai pavaldi. Ankstesniame gyvenime aš net nebandžiau pasinaudoti Širdies teikiama galia - tiesiog saugojau ją, kad nebūtų panaudota prieš mane. Kai ji vis dėlto buvo pagrobta ir atsidūrė laukinės genties šamano rankose, pajutau, kaip silpsta mano magiškoji galia... Paskui Širdis nežinia kur dingo, o mane, taip ir nespėjusį jos atrasti, nunuodijo stygiečių žyniai.

- Ji buvo paslėpta po Mitros šventykla Tarantijoje esančioje uoloje, - pasakė Orastas. - Aptikęs tavo palaikus Seto šventyklos požemiuose, turėjau nueiti nemažai klaidžių kelių, kol man pavyko ją surasti. Zamoros vagiškiai, saugomi mano užkeikimų, - verčiau neprisiminti, kur aš jų išmokau, - pavogė tavo sarkofagą iš pat panosės tų, kurie privalėjo jį saugoti. Nelengva buvo tavo palaikų kelionė: kupranugarių karavanais, galeromis, jaučiais pakinkytais vežimais, kol galų gale atsidūrė čia, šitame mieste. Tie patys vagys - tiksliau, tie iš jų kuriems pavyko išlikti gyviems po šito siaubingo žygio, - pagrobė ir Arimano Širdį iš Mitros šventyklos rūsių. Jų miklumas, o mano

užkeikimų galybė vos nepasirodė bejėgiai... Tik vienam iš jų pavyko gyvam išeiti iš užkeikto požemio. Perduodamas man akmenį, jis dar bandė priešmirtiniame kliedesyje papasakoti, ką jam ten teko patirti... Visame pasaulyje nerastum žmonių, taip ištikimų savo duotam žodžiui kaip Zamoros vagys! Netgi padedamas mano užkeikimų niekas, be jų, nesugebėjo pagrobti Širdies iš slėptuvės, kurioje tamsos demonai saugojo ją tris tūkstančius metų nuo Acherono žlugimo!..

Ksaltotuno žvilgsnis įsmigo į tolį, tarsi bandytų kiaurai persmelkti visus tuos praėjusius amžius.

- Tris tūkstančius metų! - pakartojo jis. - Vardan Seto! Papasakokite gi, kaip pasikeitė pasaulis.

- Svetimšaliai, sunaikinę Acheroną, įkūrė naujas karalystes, - pradėjo Orastas. - Ant imperijos griuvėsių iškilo trys valstybės - Akvilonija, Nemedija ir Argas, pavadintos pagal jas įkūrusias gentis. Senosios Ofiro, Korintijos ir Vakarų Kofo karalystės, priklausiusios Acheronui, žlugus imperijai, atgavo nepriklausomybę...